

BÜTÜN ZAMANLARIN EN ETKİLİ VE EN SEVİLEN ÖĞRETMENİ KİMDİR?

Eğitim aşk, şevk, sabır ve gönül işidir; büyük hüner ve maharet ister. İyi eğitimci, gönüllere girmeyi bilir. Gönülüne giremediğimiz çocuğun kafasını aydınlatamayız. Gönüllere hükmedemeyen, beyinlere hükmedemez. Eğitim, gönül kazanma ve gönüllere taht kurma mesleğidir.

Bütün devirlerin en çok sevilen, en etkili ve en başarılı eğitimcisi, İki Cihan Güneşi Hz. Muhammed'dir (a.s.m.).

"Suffe Okulu" adı verilen bir okul açtı. Okumaya, öğrenmeye ve ilme çok önem verdi. O sadece çocukların değil, büyüklerin de öğretmeniydi. Sadece küçüklere değil, büyüklere de İslam'ın güzelliklerini, hakkı ve hakikati anlattı. İslam hakikatini bütün insanlığa ders verdi.

Suffa Okulu yatılı idi. Dersler camide yapılıyordu. Okuldaki öğrenci sayısı 70 ile 400 arasında değişti. Peygamberimiz (s.a.v.) kendisine getirilen hediye, zekat ve sadakaları onlara aktardı.

Başlangıçta buradaki sahabîlere kendisi öğretmenlik yaptı. Daha sonra yetiştirdiği öğrencilerden öğretmenler atadı.

Ubade İbn Samit, öğrencilere Kur'an ve yazı yazmayı öğretti.

Abdullah İbn Said İbni'l-As, güzel yazı dersi verdi.

Muallim Mirdas, çocuklara öğretmenlik yaptı.

Cübeyr İbn Hayatissekafi, kitap okumayı öğretti.

Aziz Nebi (s.a.v.) hem gönüllere hem beyinlere hükmetti. Kalplerin sevgilisi, akılların öğretmeni, nefislerin terbiyecisi oldu.

Okuma yazma bilmeyen ve okulu, gazetesi, kitabı, televizyonu olmayan, öğrenme kültürü bulunmayan bir topluma öğretmenlik yaptı.

Çok zor şartlarda çalıştı.

Literatüründe "eğitim" olmayan bir toplumu eğitti.

Kaba, ilkel, vahşî ve en kötü âdetlere sahip bir milleti 23 sene gibi kısa bir sürede dünyanın en kibar, en nazik, en medenî, en adaletli milletine dönüştürdü; onları dünyanın başına sultan yaptı. İçlerinden âlimler, hükümdarlar, sanatkarlar, kahramanlar çıkardı.

Öylesine etkili hakikatleri anlattı ki onu öldürmeye gelenler onda dirildi. Onu öldürmek için kılıç kuşanan ve yola koyulan Hz. Ömer (r.a.), onun getirdiği Kur'an hakikatlerini ders aldıktan sonra birdenbire değişti. Kanlı kinli Ömer gitti, yerine kalbi Allah aşkı, Peygamber aşkı, hakikat aşkıyla dolu, merhamet abidesi bir Ömer geldi. Bu değişim sayesinde Ömer (r.a.), dünyanın en adaletli halifesi ve hükümdarı oldu.

Muhteşem şair Mehmet Akif Ersoy, onun adalet anlayışını ve sorumluluk duygusunu anlatırken şöyle der:

"Kenar-ı Dicle'de bir kurt kapsa bir koyunu;

Gelir de adl-i İlahî Ömer'den sorar onu!"

İslam'dan önce peygamber öldürmeye azmedecek kadar katı kalpli olan Hz. Ömer, Müslüman olduktan sonra memleketinde kurdun kaptığı koyundan kendisini sorumlu tutacak kadar yumuşak kalpli, merhametli ve adaletli hâle geldi.

Onun (a.s.m.) getirdiği ölmez hakikatler, en katı kalpli insanları en merhametli insanlar hâline getirdi. O, mükemmel bir eğiticiydi. Ashabını en iyi şekilde terbiye etti ve yetiştirdi.

Sırf Hz. Ömer'de meydana gelen değişiklik sebebiyle ona "dünyanın en başarılı ve en güzel eğitimcisi" dense yeridir.

"Zira sigara gibi küçük bir âdeti, küçük bir kavimden, büyük bir hâkim, büyük bir himmetle ancak daimî kaldırabilir. Hâlbuki bak, bu zat, büyük ve çok âdeti, hem inatçı, mutaassıp büyük kavimlerden, görünüşte küçük bir kuvvetle, küçük bir himmetle, az bir zamanda kaldırıp yerlerine öyle yüksek seciyeleri, kan ve damarlarına karışmış derecede sabit olarak yerleştiriyor ve tespit ediyor. Bunun

gibi daha pek çok harika icraatı yapıyor.”

Hâlbuki Peygamberimiz (s.a.v.), puta tapma, intikam, faiz, zina, içki gibi pek çok âdeti, görünüşte küçük bir kuvvetle, kısa bir sürede kaldırmış ve yerlerine en güzel âdetleri, hem de o vahşî insanların damarlarına yerleştirdiğine, yüreklerine kazımıştır.

Bu inkılâbın tarihte benzeri yoktur.

Arapların tarihi incelenirse İslam gelmeden önce dünya çapında hiçbir başarıya imza atmadıkları görülür. Kabileler hâlinde yaşarlardı, kabileler arasında kavga ve savaşlar hiç eksik olmazdı. Birbirlerine düşman kabileleri ve yağmacılığı ile meşhur bir millet idiler; kadın ve kızları insan yerine koymaz, hatta kız çocuklarını diri diri toprağa gömerlerdi. İslamiyet’le şereflendikten sonra birden değiştiler ve şu hasletlere sahip oldular:

1. Birbirleriyle kardeş oldular.
2. Güzel ahlak sahibi oldular. Kumar, içki, adam öldürme, faiz, zina, fesat çıkarma, haksız yere kan dökme gibi yüzlerce kötülüğü terk ettiler.
3. Kur’an’ın getirdiği yardımlaşmayı, bağışlamayı, zekat ve sadaka vermeyi, hak sahibine hakkını vermeyi, zayıfları ve mazlumları korumayı benimsediler.
4. Allah rızasını hedef edindiler. Hayırda ve takvada yarıştılar.
5. İlim, sanat, marifet ve medeniyette ileri gittiler.

Bunların neticesi olarak kısa sürede yeryüzünün en efendi, en adaletli, en dayanışmacı toplumu oldular. Bütün dünyaya hükmeden muhteşem devletler kurdular. Hem de uzun asırlar yaşayan ve dünyaya medeniyet öğreten devletler kurdular. İspanya’da kurulan Endülüs Emevî Devleti 800 sene yaşadı ve bütün dünyaya ilim, hikmet, sanat, medeniyet ve insanlığı öğretti.

Asr-ı Saadet, muhteşem bir inkılap gördü. Aziz Nebi’nin (s.a.v.) getirdiği hakikatler o çağı öylesine değiştirdi ki cehalet devri kapandı, bütün vahşîlikler sona erdi, haksızlıklar bitti. Bunların yerini “saadet devri” aldı. İnsanları değiştirdi. Katı kalpler yumuşadı, kinin yerini sevgi aldı, düşmanlıklar kardeşliğe dönüştü.

Millî şair Mehmet Akif Ersoy bu değişimi “Bir Gece” adlı şiirinde çok güzel anlatır:

BİR GECE

*On dört asır evvel yine böyle bir geceydi
Kumdan, ayın on dördü bir öksüz çıkıverdi.
Lakin o ne hüsrandı ki hissetmedi gözler;
Kaç bin senedir, hâlbuki bekleşmedelerdi.
Nerden görecekler? Göremezlerdi tabîî,
Bir kerre zuhur ettiği çöl, en sapa yerdî.
Bir kerre de mamure-i dünya, o zamanlar
Buhranlar içindeydi, bugünden de beterdi.
Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta;
Dişsiz mi bir insan, onu kardeşleri yerdi.
Fevzâ bütün afakını sarmıştı zeminin,
Salgındı bugün şark’ı yıkan tefrika, derdi.
Derken büyümüş, kırkına gelmişti ki öksüz,
Başlarda gezen kanlı ayaklar suya erdi.
Bin nefhada insanlığı kurtardı o masum,
Bir hamlede kayserleri, kisraları serdi.
Aczin ki ezilmekti bütün hakkı, dirildi;
Zulmün ki zeval aklına gelmezdi, geberdi.
Âlemlere rahmetti, evet, şer’î mübini,*

şehbalini adl isteyeninin yurduna serdi.

Dünya neye sahipse onun vergisidir hep;

Medyun ona cemiyeti, medyun ona ferdi.

Medyundur o masuma bütün bir beşeriyet...

Ya Rab, bizi mahşerde bu ikrar ile haşret!

(Zuhur etmek: ortaya çıkmak; mamure-i dünya: dünya şehri; fevza: kargaşa, anarşi; afak: ufuklar, her taraf; tefrika: ayrılık, bölünme; nefha: nefes, an; kayser: imparator; kisra: İran krallarına verilen ad; zeval: son bulma, yok olma; şer'î mübin: İslam dini; şehbal: kanat; medyun: borçlu; ikrar: inanç ve itikat; haşir: öldükten sonra dirilme.)

Bütün zamanlar içinde sadece o devre "asr-ı saadet" yani "saadet çağı" dendi. Bugün dünyanın en gelişmiş ve ilerlemiş ülkesi kabul edilen Amerika'da suç işleme oranı, akıl almaz derecede yüksek. Televizyon ve gazete haberlerine (Mayıs 2005) göre Amerika hapishanelerinde iki milyon suçlu bulunuyor. Nüfus bakımından dünyanın en kalabalık ülkeleri olan Çin ve Hindistan'da bile hapishanelerde bu kadar suçlu bulunmuyor.

İlim ve teknolojide ileri gitmek, insanlık, ahlak ve medeniyette ileri gitmek anlamına gelmiyor. İnsanları güzel ahlak sahibi yapmak, ancak iman ve ibadet ile mümkündür. Nefislerini terbiye edemeyenler, medeniyet ve güzel ahlak sahibi olamazlar.

Aziz Akif ne güzel söyler:

"Ne irfandır veren ahlaka yükseklik, ne vicdandır;

Fazilet hissi insanlarda Allah korkusundandır.

Yüreklerden çekilmiş farz edilsin havf-ı Yezdan'ın,

Ne irfanın kalır tesiri kat'iyen, ne vicdanın."

Allah sevgisi, ahiret inancı, cennet ümidi olmayan insanların nefislerini terbiye etmesi zordur. Amerika'da suç oranlarının yüksek olması, Avrupa'da intihar oranlarının yüksek olması, Batı'nın ahlak, huzur ve erdem fakiri olduğunu göstermeye yeter.

Bilim ve teknolojik üstünlüğe dayalı Batı medeniyeti, Batı toplumlarını zengin etti, fakat mutlu etmedi. Asya, Güney Amerika ve Afrika kıt'aları, Batılıların sömürgesi durumuna düştü, fakirleşti. Batı medeniyeti, insanların ihtiyaçlarını çoğalttı ve daha da fakirleştirdi.

İnsanlık, Aziz Peygamberimizin (s.a.v.) getirdiği İslam medeniyetine bugün her zamankinden daha çok muhtaç. Bugün yeniden onun eğitim ve terbiye anlayışına ihtiyacımız var.

Evlerimizin gülü olan çocuklarımızın büyüünce dikene dönüşmemesi için Güllerin Efendisi'nin (s.a.v.) eğitim metotlarını bilmeli ve uygulamalıyız. O

kolaylaştırdı, zorlaştırmadı; sevdi, nefret ettirmedi.

"Allah beni zorlaştırmacı ve şaşırtıcı değil, öğretmen ve kolaylaştırmacı olarak gönderdi." buyurur Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.).

Biz de sevmeli ve sevdirmeliyiz.

Kolaylaştırmalıyız, zorlaştırmamalıyız.

Çocuklarımıza ve insanımıza, insanî ve İslamî değerleri sevdirmeliyiz. Onlara düşmanlığı değil, sevmeyi öğretmeliyiz. Almayı değil, vermeyi öğütlemeliyiz. Temeli sevgi ve kardeşlik olan bir dünya kurmalıyız. Evlerimizi, Allah Resulü'nün (s.a.v.) evi gibi cennet yuvalarına çevirmek için çaba harcamalıyız. İstersek yapabiliriz. Bunun için öğrenmeli ve öğrendiklerimizi hayata geçirmeliyiz.

Parola şu olmalı:

Sevdir, sakın nefret ettirme!

Kolaylaştır, sakın zorlaştırma!

Netice:

1. Hâl dili, konuşmaktan daha önemlidir. Peygamberimiz (s.a.v.), Rabbimizden getirdiği mesajı nefsinde yaşadı, güzel örnek oldu, sonra insanlara tebliğ etti.
2. İhlas ve samimiyetle yaptığı tebliğ, kısa zamanda insanları değiştirdi.
3. Kur'an'ın mesajı, taş kalpli insanları dünyanın en merhametli insanları hâline getirdi.
4. İnsanları merhametli, adaletli, güzel ahlaklı yapan Allah'a olan inanç ve bağlılıkları, yüreklerindeki cennet ümidi ve cehennem korkusudur.
5. Sevdiniz, nefret ettirmeyiniz; kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız!
(Kaynak: <https://sorularlailamiyet.com>)